

Petz György

Egy istenes vers, ami mégsem csak materialista

Ilia Mihálynak

Ne jöjj nekem nagy hegyeiddel,
évmilliókkal, pillanat –
tudom: nem több és nem kevesebb,
ami volt – úgy lesz –, megmarad –
de bárhogy alakuljon mássá,
anyag: sötét anyag marad,
míg rá nem fested *arcod* mását,
ki a sötétből kiszakad,
s elébe tárod, *igaz ünnep*,
mi több, fényesebb mint anyag,
nem annyi csak, mint önmagában,
mert minden pontja túlmutat –
s begyűjtöd apró csillagunkat –
fájt vagy öröm volt? könny marad,
s hiába osztod újra majdan,
az életé minden anyag.

Elég a testből, amit adtál,
nézd meg, mire jutottam vele –
s a lélek, belőle ez maradt,
avval is lásd, mire megyek.
Nagy néha megvigasztal annyi:
egy a készleted, azt szeled –
vállon vered új ügyfeled,
nyugtatód: megszokod, szeresd.
Tudom: mi távol, korról messzebb,
mit vágytam – szép – már nemtelen –
hiába minden trükk, protézis,
lélekdarabkák mágnesese:
egy az isten; egyetlenegy.

Hogy cinkelt lapokkal játszol,
sejtette már a hittanóra –
hogy úgy beszél, hogy nem beszél,
némaságod kinyilatkoztat –
s győztesek *mi* csak úgy, ha te
meghózsannáztatsz rendszeresen;
dicsőséged rágjuk, puhán
tartjuk, újkeresztény gittegyet.
S mikor blaszfémián élünk,
jelenj meg, vígy el, ha vagy, de most,
elviszel, amikor akarsz,
reklamáció vagy ima szól.

De professio

Én csak egy kis hülye, élveteg tanár vagyok,
akit a hedonizmus fog sírba vinni,
aki hugyér'-szarér' tanít, mert szereti,
ha ajtót becsukva magára marad
húsz-negyven emberrel, ki még az lehet.
Szegény a bankár, sápatag, reszketeg,
számarányokból keresztje, rajta senki se –
miféle randa dolga van, hogy úgy meg-
fizetik, miféle szűnyog szívja vérit, verítékit,
hogy gondján kívül ki se látszik, s annyi, amennyi.

Kedves Mester, tisztelgünk életműved és személyes példád előtt 80. évfordulód alkalmából is:
a szerkesztőség.

Fenyvesi Félix Lajos
Szeptemberi levél

a nyolcvanéves Ilia Mihálynak

A vers olykor Isten suttogása,
alig érthető kérdés: fáj-e még,
apa temette gyermekét?
a városszéli ház könnyek siratófala lett.

A tápéi csönd elrejtett, édesanyád
fonta a sást, kapjon erős-szép szatyrot a barát.

Vonul az idő fényben, sugárverésben,
higgyek-e neki arany őszben:
válladra nyolcvan esztendőt rakott?

Minden hiába volt. Küszködés, áldozathozatal.
De percek bársonyán átragyog,
az egyetem ifjait hallgatod,
egy pillanat, és akik néztek, vagyunk mi is
ezüsthajú vének.
Áldott a kezed, írt sok ezer levelet:
a szavak biztattak, vigyáztak ránk.

Erdély fénye a tőled kapott könyvben eláradt,
évszázadok suhantak át, örök kincsek, miknek
rozsdá nem árt. Kilépett elénk a félig vak
Sütő András, s temetőföldes ruhában
Szilágyi Domokos....

Újságtalan nagy szerkesztő!
Az élet nem múlik el,
változik, marad, az ösvényen valaki mindig
halad. A csonka hold lassan elmerül.
Új évezred jön, más nemzedékek, kis háborúk
véget nem érnek. Állsz a téren, az égre nézel
tűnődve, a sarkon villamos fordul zörögve.